

Arrest

nr. 170 452 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN DER HAERT *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn, afkomstig uit Nassiriyah stad (provincie Thi Qar). Vijf van uw zeven broers, A.(...), M.(...), A.(...), I.(...) en S.(...), bevinden zich in Europa op het moment van uw gehoor op het CGVS. Ahmed zou in 2000 naar Noorwegen zijn gevlucht. Uw broer Mohammed vroeg in 2006 asiel aan in Zweden. Beiden waren werkzaam als militair in Irak en zouden erkend zijn als vluchteling. Mohammed zou in dezelfde eenheid hebben gezeten als u bij de Iraakse Special Forces. Eén broer, A.(...) N.(...) M.(...)M.(...) (OV X), heeft kort voor u asiel aangevraagd in België. Hij had in 2007 reeds asiel aangevraagd in Zweden, diende nadien in andere Scandinavische landen asielaanvragen in, maar werd uiteindelijk in 2012 vanuit Zweden gerepatrieerd naar Irak. Uw twee andere broers, Y.(...) en A.(...), verblijven op het

moment van uw gehoor op het CGVS net zoals uw twee zussen, M.(...) en F.(...), in Nassiriyah met uw ouders.

U verklaart dat u in 2007 solliciteerde bij de Iraakse Special Operations Forces (ISOF), opgericht door de Amerikanen, omdat twee van uw broers daar werkten en u interesse had in deze uitdagende en goedbetaalde job. Na een reeks selectieproeven mocht u in dienst treden en werd u aangesteld als chauffeur van een Hummer. Uw Fawj, Fawj Al Awil, was gestationeerd op de luchthaven van Bagdad. U behoorde tot Sarriyah Charlie.

U zou aan het begin van uw carrière in het leger hebben samengewerkt met de Amerikanen. De taak van uw Sarriyah bestond eruit verdachten te arresteren. Zij werden vervolgens overgebracht naar, onder andere, de gevangenis van Abu Ghraib van de Amerikanen. In 2008 hebt u ook deelgenomen aan de slag om Basra. In 2009 kregen de Special Forces een cel terrorismebestrijding die viel onder het Ministerie van Defensie. Later werden de Special Forces onderdeel van de Ministerraad en was u werkzaam onder het directe bevel van de eerste minister Nour Al Maliki. U verklaart dat de hoofdtak van uw Sarriyah eruit bestond verdachten te arresteren op het bevel van de onderzoeksrechter. Tussen 2007 en begin 2014 voerde u dit soort gespecialiseerde operaties uit. U bent er zeker van dat de arrestanten tijdens hun verhoor in de gevangenis werden gemarteld om van hen verklaringen te kunnen afdwingen. Dit zou in alle Iraakse gevangenschappen gebeuren. U verklaart zelf niet aan deze ondervragingen te hebben deelgenomen.

U verklaart dat u met uw Fawj, Fawj Al Awil, in samenwerking met Fawj Al Thani, hebt deelgenomen aan de arrestatie van parlements lid Ahmed Al Alwani in Anbar provincie (eind december 2013). Deze operatie zou hebben plaatsgevonden onder het directe bevel van Nour Al Maliki. U verklaart dat Ahmed Al Alwani een terrorist bleek te zijn. Na een hevig schietgevecht en bijstand van vliegtuigen werd hij uiteindelijk gearresteerd door de Special Forces. Mensen van de stam van Ahmed Al Alwani waren na zijn arrestatie in opstand gekomen en hadden wapens opgenomen om te vechten. U moest met uw Fawj achterblijven in Anbar om te vechten en het terrorisme daar te bestrijden. Na deze operatie zou u twee lintjes hebben gekregen en zijn gepromoveerd van 'Arif' (sergeant) tot 'Rais Arafa' (staff sergeant). Vanaf dit moment maakte de Islamitische Staat (IS) een opmars in Irak en werd onder andere uw Fawj ingezet om het terrorisme de kop in te drukken.

Begin 2014 zou uw Fawj net zoals vele andere Fawj naar het front zijn gestuurd om tegen de Islamitische Staat (IS) te vechten. U werd naar Anbar gestuurd en hebt daar in totaal 5 of 6 maanden tegen IS gevochten. Sinds april 2014 ongeveer zou u tegen IS hebben moeten vechten aan de zijde van sjiiitische milities die door de Iraakse autoriteiten gesteund werden. U verklaart dat de omstandigheden op het front zeer slecht waren in die zin dat de milities hun vrije gang konden gaan. U zou veel collega's hebben verloren in de strijd tegen IS. U verklaart dat ook uw broer A.(...)gewond was geraakt en dat uw verlof 3 dagen later zou ingaan. A.(...) raakte gewond in april 2014. U zou uiteindelijk de toestemming hebben gekregen om eerder te vertrekken zodat u naar uw broer kon gaan. Nadien keerde u terug naar uw werk. U zou tot augustus 2014 zijn blijven werken en had er toen genoeg van. Op het moment dat u met verlof mocht gaan hebt u de kans gegrepen om niet terug te keren naar uw werk. U wou niet sterven in Irak.

U stelt op 23 augustus 2014 vanaf uw eigen huis in Nassiriyah te zijn vertrokken naar Turkije. U was ongeveer 3 dagen thuis geweest nadat u uw werk had verlaten. U zou iets minder dan een jaar in Turkije zijn gebleven. In Turkije zou u vernomen hebben dat er op uw naam een bevel was uitgevaardigd om uw werk te hervatten. U kreeg een kopie van een brief die werd opgesteld door de verantwoordelijke van ISOF, Fadhil Al Barwari. Uiteindelijk zou u via Griekenland naar België zijn gereisd. Op 7 juli 2015 kwam u aan en op 8 juli 2015 diende u uw asielaanvraag in. Uw broer A.(...)N.(...) M.(...)M.(...) (OV 8.083.700) diende op 25 juni 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (°4.05.2015, aangevraagd door uw broer in Nassiriyah), uw nationaliteitsbewijs (°18.09.2005), een boekje voor een militaire supermarkt (°18.04.2013 in Bagdad, rang Arif), 5 originele badges van uw legerdienst (tot 2009), 1 kopie van een badge, uw kieskaart, een attest in verband met een opleiding die u hebt gevolgd in het kader van uw werk in Al-Basra, foto's in verband met uw werk en een kopie van een aanhoudingsbevel dat op uw naam werd afgeleverd door Fadhil Al Barwari (°10.06.2015).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u geen persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalt. Wanneer u immers letterlijk gevraagd werd of er concrete problemen waren waardoor u de beslissing hebt genomen om Irak definitief te verlaten, verklaart u uitdrukkelijk 'nee'. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gesproken over bedreigingen, verwijst u zeer kort naar bedreigingen van milities. Het enige wat u vertelt over een eventuele dreiging van milities, is het feit dat u riskeert te sterven in de oorlog of door milities indien u terug aan het werk wordt gezet. Wanneer u echter gevraagd wordt of u ooit persoonlijk werd bedreigd, antwoordt u ontkennend. De ernst van eventuele bedreigingen waarnaar u op DVZ had verwezen, kan bijgevolg ondermijnd worden. Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u en/of uw familie om welke reden dan ook het slachtoffer was of riskeert te worden van bedreigingen. U verklaart letterlijk dat het u het hebt over een algemene bedreiging. De enige concrete reden die u aanhaalt waarom u niet naar Irak wilt terugkeren, is het feit dat u vreest opnieuw in dienst te moeten treden van de Special Forces en te worden ingezet in de strijd tegen IS of om een gevangenisstraf te krijgen omwille van desertie. U verklaart dat het mogelijk is dat u voor 1 of 3 maanden in de gevangenis belandt of dat het mogelijk is dat u moet terugkeren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34).

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat meer dan 100 anderen gestopt zijn en naar het buitenland zijn gevlucht en dat u niet minder bent dan hen of uw broer A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 30). In 2009 zou u ook hebben overwogen om te stoppen met uw werk om naar Europa te komen. U verklaart in dit verband dat u uw werk niet moeilijk of vervelend vond, maar dat het uw hoop en droom was om naar Europa te komen. U zou niet vertrokken zijn omdat smokkelaars gigantische bedragen vragen. Toen u in het verleden thuis had aangekondigd dat u wou stoppen, zou uw vader zich hiertegen verzet hebben omdat u de familie een inkomen garandeerde (gehoorverslag CGVS, p. 32). In augustus 2014 zou u zonder enige concrete aanleiding de beslissing hebben genomen om niet meer terug te keren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34). Ondanks het feit dat u 5 tot 6 maanden in Anbar gevochten zou hebben en verschillende keren met verlof kon gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9), nam u uiteindelijk in augustus 2014 zonder concrete aanleiding de beslissing om te stoppen. Nadat uw broer A.(...) gewond geraakte in april 2014 zou dit u niet belet hebben terug te keren naar uw werk. U zou toen immers verlof hebben gekregen maar nadien toch zijn teruggekeerd naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Ook op dat moment zou u reeds aan de zijde van milities hebben gevochten tegen IS. Het is bovendien zeer eigenaardig dat u verklaart dat u verlof had gekregen naar aanleiding van de verwondingen van uw broer en dat u zelfs 3 dagen vroeger mocht stoppen dan voorzien (gehoorverslag CGVS, p. 8), maar dat uw broer verklaart dat u zelfs een maand later nog geen verlof had gekregen (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 26). Het loutere feit dat ook milities worden aangemoedigd en ondersteund door de Iraakse autoriteiten om tegen IS te vechten en dat u bijgevolg aan hun zijde hebt gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 21-22), kan niet worden beschouwd als reden om u het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient er verder te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Iraakse leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Verder wijst u op het feit dat u in geval van terugkeer het risico loopt beschuldigd te worden van desertie en in de gevangenis te belanden (gehoorverslag CGVS, p. 34). Hierbij dient er gewezen te worden op het feit dat stoppen met werken in het Iraakse leger volgens u zeer gemakkelijk verloopt. U verklaart dat het simpel en eenvoudig is doordat iemand die verlof krijgt gewoon niet terugkeert naar zijn werk. Als die persoon zich 14 dagen later niet gemeld heeft, wordt er genoteerd dat die persoon is gevlucht en

dan zit het erop (gehoorverslag CGVS, p. 32-33). De simpliciteit waarmee u het einde van iemand zijn loopbaan in het leger beschrijft, wijst er niet op dat er daadwerkelijk stappen worden ondernomen om deze persoon gerechtelijk te vervolgen omwille van desertie of om hem te verplichten opnieuw in dienst te treden. Het levende voorbeeld hiervan is uw broer A.(...). Toen uw broer A.(...) in 2007 zijn job verliet en in november 2012 terugkeerde naar Irak, zou hij zich eerst een jaar hebben beziggehouden met de aan- en verkoop van vastgoed om nadien, in november 2013, vrijwillig terug te keren naar zijn post bij de Special Forces (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hij werd na zijn terugkeer op geen enkel moment gedwongen terug te keren naar zijn werk. Er was evenmin sprake van een gerechtelijke aanhouding of veroordeling omwille van zijn desertie in 2007 (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 28).

Wat betreft uw vrees voor vervolging omwille van desertie, verklaart u dat u op een gegeven moment vernomen hebt dat er op uw naam een bevel was uitgevaardigd waarin staat dat u zult worden aangehouden en verplicht zou worden om terug te keren naar uw werk. Een kopie van dit bevel zou u via een vriend hebben verkregen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Eerst en vooral is het zeer eigenaardig dat u, ondanks het feit dat u reeds in augustus 2014 uw post verliet, pas in juni 2015 een aanhoudingsbevel zou hebben gekregen. Het is eveneens merkwaardig dat u enkel op de hoogte werd gebracht van het bestaan van dit aanhoudingsbevel door een vriend die nog in dienst was. Nergens uit uw verklaringen of die van uw broer A.(...) is gebleken dat u of uw broer A.(...) thuis ooit werden opgespoord omdat jullie niet naar het werk terugkeerden. Gelet op het feit dat het aanhoudingsbevel dat u neerlegt louter een kopie betreft, kunnen er vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Iraakse documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden. Ondanks het feit dat de brief zou zijn opgesteld door het hoofd van de antiterreurcel van ISOF, Fadil Al Barwari, bevat de brief zeer onofficiële verwoordingen en uitspraken. Zo wordt er geschreven dat u moet worden aangehouden en dat Al Hashd Al Shaabi hierbij mag helpen, aangevuld met de woorden 'doe maar het nodige hiervoor' (zie vertaling in gehoorverslag, p. 13). Kortom, aan de authenticiteit van deze brief kan geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers zeer merkwaardig dat Al Hashd Al Shaabi hierbij rechtstreeks betrokken zou worden en dat verder alle officiële informatie ontbreekt. Er wordt immers niets geschreven over de termijn waarbinnen u zich zou moeten aanmelden, noch over de datum dat u uw diensten hebt verlaten of de eventuele straf die u riskeert. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u het risico loopt te worden aangehouden in geval van terugkeer naar Irak. Indien er daadwerkelijk een officieel aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd op uw naam, zou er kunnen worden verwacht dat u meer gedetailleerde informatie hebt over hetgeen u te wachten staat. Het feit dat u zelf verklaart dat u mogelijks in de gevangenis zult belanden en mogelijks zou moeten terugkeren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34), wijst er eveneens op dat u er geenszins zeker van bent dat u gevolgen zult ondervinden omdat u uw werk hebt verlaten. U hebt dan ook op geen enkele manier aangetoond om welke reden en door wie dan ook te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Irak.

Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Tot slot zijn er geen redenen om aan te nemen dat u als soenniet niet naar Nassiriyah kunt terugkeren. Hoewel u zelf geen vrees voor vervolging omwille van uw geloofsovertuiging inroept, roept uw broer A.(...), die zich in hetzelfde schuitletje bevindt, deze vrees wel in (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 8-9). Het is echter zeer merkwaardig dat uitgerekend uw broer A.(...) die van 2007 tot 2012 in Europa verbleef en slechts voor 1,5 jaar is teruggekeerd naar Irak, deze vrees inroept, terwijl u, die uw hele leven in Irak heeft gewoond, deze vrees niet inroept. Hoewel u verklaart dat er in uw wijk in Nassiriyah niet veel soennieten wonen, zou dat volgens u niet voor problemen zorgen. U voegt daar zelfs aan toe dat heel uw leven daar was en dat soennieten en sjiieten daar met elkaar trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Nergens uit uw verklaringen is bijgevolg gebleken dat u, louter en alleen omdat u soenniet bent, een risico loopt op vervolging in Nassiriyah. Wat betreft de verklaringen van uw broer A.(...), kan er verder worden opgemerkt dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan het feit dat jullie soennieten zouden zijn. Allereerst is het zeer eigenaardig dat volgens uw broer A.(...), uw overleden familieleden begraven zijn in Najaf. Najaf is echter dé plaats waar sjiieten begraven worden. Uw broer slaagt er niet in te verduidelijken hoe het komt dat zijn familieleden daar begraven zijn, maar kan ook niet zeggen waar soennitische begraafplaatsen zich dan wel bevinden (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 10). Wanneer A.(...) verklaart dat de oproeping tot bidden anders is voor sjiieten dan voor soennieten en hem vervolgens gevraagd wordt om verder uit te leggen wat hij bedoelt, slaagt hij er enkel in te vertellen hoe de oproeping voor sjiieten verloopt. Hij voegt daar nog aan toe dat die oproeping beledigend is voor soennieten omdat soennieten niet 'zoiets zeggen over A.(...)'. Waarom die uitspraken beledigend zijn voor soennieten, kan hij echter niet verduidelijken (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 8). Het is echter zeer eigenaardig dat uw broer A.(...) hierover spreekt vanuit een sjiiitisch perspectief en er niet in slaagt dit te verduidelijken. Wanneer uw broer A.(...) bovendien gevraagd wordt of zijn familie problemen heeft gehad omdat zij soenniet zijn, kan hij geen enkel concreet voorbeeld aanhalen. Hij houdt het bij de vage verwoordingen: 'na de oorlog hoorden wij slechte woorden van hen, het zijn soennieten, wahabieten' (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 9). Zelfs indien bepaalde mensen dergelijke uitspraken zouden hebben gedaan, dan nog kan er niet gesproken worden van vervolging. Indien uw familie het als soenniet daadwerkelijk moeilijk zou hebben gehad in Nassiriyah, zou uw familie bovendien niet over zoveel eigendommen beschikken in de stad. Uw familie was immers eigenaar van een sportzaal, verschillende groentewinkels, een slagerij en twee huizen. Deze zaken zouden nog steeds in het bezit zijn van uw vader (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 13). Het feit dat uw broer A.(...) zich na zijn terugkeer in november 2012 probleemloos kon bezighouden met de aan- en verkoop van vastgoed, wijst er evenmin op dat hij als soenniet vervolgd zou worden. Gelet op het feit dat u aangeeft dat u als soenniet uw hele leven daar hebt gewoond en geen concrete problemen aanhaalt omwille van uw religieuze strekking, lijkt het er niet op dat u en/of uw familie louter en alleen omwille van hun religieuze strekking een risico lopen op vervolging.

Bijkomend dient erop gewezen te worden dat u, noch uw broer, concrete redenen aanhalen waardoor de rest van uw familie Nassiriyah verlaten zou hebben. Toen u gehoord werd op het CGVS, was uw broer nog werkzaam als politieagent in Nassiriyah en woonden ook uw ouders, jongste zus en andere broer in Nassiriyah (gehoorverslag CGVS, p. 14). Sinds uw aankomst in België zou enkel uw broer Saed vertrokken zijn uit Irak en in Zweden asiel hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Intussen zou iedereen in Turkije of Europa zijn (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 10). Volgens uw broer A.(...) waren uw broers Y.(...), A.(...) en S.(...) bovendien al 3 maanden geleden aangekomen in Zweden op het moment dat hij gehoord werd op het CGVS op 5 november 2015 (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 16). Het is dan ook zeer eigenaardig dat Y.(...) en A.(...) volgens u tijdens uw gehoor op het CGVS op 4 september 2015 nog in Irak waren. Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat uw broer S.(...) of andere familieleden om welke reden dan ook met problemen geconfronteerd werden waardoor zij genoodzaakt waren om Irak te verlaten. Ondanks het feit dat u het vertrek van S.(...) linkt aan uw werk en dat van uw broer A.(...), kunt u geen concrete vervolgingsfeiten aanhalen. U verklaart kort en bondig dat mensen zeggen dat u en uw broer met de Amerikanen werken en dat jullie geen goede mensen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het loutere feit dat mensen dit gezegd hebben, kan geenszins als een daad van vervolging worden beschouwd. Het is uw broer A.(...) die vertelt over hun vertrek tijdens zijn gehoor amper 2 maanden na uw gehoor op het CGVS. Ook hij lijkt niet op de hoogte te zijn van een concrete vluchtaanleiding (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 10-11). Uiteindelijk verklaart uw broer A.(...) dat mannen gekleed in het zwart naar uw woning kwamen en naar uw broer A.(...) vroegen. Hij denkt dat het in augustus 2014 gebeurde en denkt dat het 1 keer gebeurde (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 11). Aangezien u over deze gebeurtenis helemaal niets hebt verteld, kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Volledigheidshalve wordt er gewezen op het feit dat er gegronde redenen zijn om te stellen dat artikel 1, F(a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) op u van toepassing zijn. U maakte van 2007 tot begin

2014 immers deel uit van het arrestatieteam van de antiterreurcel van de Iraakse Special Operation Forces (ISOF) en verklaart dat de mensen die werden gearresteerd en naar Iraakse gevangenissen werden overgebracht zonder twijfel werden gefolterd tijdens de ondervragingen (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Ook al zou u zelf nooit hebben deelgenomen aan dergelijke ondervragingen en foltering, toch was u hiervan reeds op de hoogte voordat u in dienst trad (gehoorverslag CGVS, p. 32). Hierop wordt echter niet verder ingegaan gelet op het feit dat u niet hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar (Nassiriyah) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen

militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook uw broer A.(...) N.(...) M.(...) M.(...) (OV 8.083.700) werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van “artikel 3 gemeen” van de verdragen van Genève d.d. 12 augustus 1949, van artikel 9.2, e) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.2. Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Inzake de opgeworpen schending van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt verzoeker op zeer algemene wijze dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar een aantal vaststellingen zonder op enige wijze haar beweringen te staven. Verzoeker concretiseert echter niet over welke vaststellingen dit gaat, noch over welke door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie, wat niet afdoende is om een

schending van artikel 26 van het KB aan te tonen. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u geen persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalt. Wanneer u immers letterlijk gevraagd werd of er concrete problemen waren waardoor u de beslissing hebt genomen om Irak definitief te verlaten, verklaart u uitdrukkelijk ‘nee’. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gesproken over bedreigingen, verwijst u zeer kort naar bedreigingen van milities. Het enige wat u vertelt over een eventuele dreiging van milities, is het feit dat u riskeert te sterven in de oorlog of door milities indien u terug aan het werk wordt gezet. Wanneer u echter gevraagd wordt of u ooit persoonlijk werd bedreigd, antwoordt u ontkennend. De ernst van eventuele bedreigingen waarnaar u op DVZ had verwezen, kan bijgevolg ondermijnd worden. Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u en/of uw familie om welke reden dan ook het slachtoffer was of riskeert te worden van bedreigingen. U verklaart letterlijk dat het u het hebt over een algemene bedreiging. De enige concrete reden die u aanhaalt waarom u niet naar Irak wilt terugkeren, is het feit dat u vreest opnieuw in dienst te moeten treden van de Special Forces en te worden ingezet in de strijd tegen IS of om een gevangenisstraf te krijgen omwille van desertie. U verklaart dat het mogelijk is dat u voor 1 of 3 maanden in de gevangenis belandt of dat het mogelijk is dat u moet terugkeren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34).

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten

in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat meer dan 100 anderen gestopt zijn en naar het buitenland zijn gevlucht en dat u niet minder bent dan hen of uw broer A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 30). In 2009 zou u ook hebben overwogen om te stoppen met uw werk om naar Europa te komen. U verklaart in dit verband dat u uw werk niet moeilijk of vervelend vond, maar dat het uw hoop en droom was om naar Europa te komen. U zou niet vertrokken zijn omdat smokkelaars gigantische bedragen vragen. Toen u in het verleden thuis had aangekondigd dat u wou stoppen, zou uw vader zich hiertegen verzet hebben omdat u de familie een inkomen garandeerde (gehoorverslag CGVS, p. 32). In augustus 2014 zou u zonder enige concrete aanleiding de beslissing hebben genomen om niet meer terug te keren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34). Ondanks het feit dat u 5 tot 6 maanden in Anbar gevochten zou hebben en verschillende keren met verlof kon gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9), nam u uiteindelijk in augustus 2014 zonder concrete aanleiding de beslissing om te stoppen. Nadat uw broer A.(...) gewond geraakte in april 2014 zou dit u niet belet hebben terug te keren naar uw werk. U zou toen immers verlof hebben gekregen maar nadien toch zijn teruggekeerd naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Ook op dat moment zou u reeds aan de zijde van milities hebben gevochten tegen IS. Het is bovendien zeer eigenaardig dat u verklaart dat u verlof had gekregen naar aanleiding van de verwondingen van uw broer en dat u zelfs 3 dagen vroeger mocht stoppen dan voorzien (gehoorverslag CGVS, p. 8), maar dat uw broer verklaart dat u zelfs een maand later nog geen verlof had gekregen (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 26). Het loutere feit dat ook milities worden aangemoedigd en ondersteund door de Iraakse autoriteiten om tegen IS te vechten en dat u bijgevolg aan hun zijde hebt gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 21-22), kan niet worden beschouwd als reden om u het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient er verder te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Verder wijst u op het feit dat u in geval van terugkeer het risico loopt beschuldigd te worden van desertie en in de gevangenis te belanden (gehoorverslag CGVS, p. 34). Hierbij dient er gewezen te worden op het feit dat stoppen met werken in het Iraakse leger volgens u zeer gemakkelijk verloopt. U verklaart dat het simpel en eenvoudig is doordat iemand die verlof krijgt gewoon niet terugkeert naar zijn werk. Als die persoon zich 14 dagen later niet gemeld heeft, wordt er genoteerd dat die persoon is gevlucht en dan zit het erop (gehoorverslag CGVS, p. 32-33). De simpliciteit waarmee u het einde van iemand zijn loopbaan in het leger beschrijft, wijst er niet op dat er daadwerkelijk stappen worden ondernomen om deze persoon gerechtelijk te vervolgen omwille van desertie of om hem te verplichten opnieuw in dienst te treden. Het levende voorbeeld hiervan is uw broer A.(...). Toen uw broer A.(...) in 2007 zijn job verliet en in november 2012 terugkeerde naar Irak, zou hij zich eerst een jaar hebben beziggehouden met de aan- en verkoop van vastgoed om nadien, in november 2013, vrijwillig terug te keren naar zijn post bij de Special Forces (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hij werd na zijn terugkeer op geen enkel moment gedwongen terug te keren naar zijn werk. Er was evenmin sprake van een gerechtelijke aanhouding of veroordeling omwille van zijn desertie in 2007 (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 28).

Wat betreft uw vrees voor vervolging omwille van desertie, verklaart u dat u op een gegeven moment vernomen hebt dat er op uw naam een bevel was uitgevaardigd waarin staat dat u zult worden aangehouden en verplicht zou worden om terug te keren naar uw werk. Een kopie van dit bevel zou u via een vriend hebben verkregen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Eerst en vooral is het zeer eigenaardig dat u, ondanks het feit dat u reeds in augustus 2014 uw post verliet, pas in juni 2015 een

aanhoudingsbevel zou hebben gekregen. Het is eveneens merkwaardig dat u enkel op de hoogte werd gebracht van het bestaan van dit aanhoudingsbevel door een vriend die nog in dienst was. Nergens uit uw verklaringen of die van uw broer A.(...) is gebleken dat u of uw broer A.(...) thuis ooit werden opgespoord omdat jullie niet naar het werk terugkeerden. Gelet op het feit dat het aanhoudingsbevel dat u neerlegt louter een kopie betreft, kunnen er vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Iraakse documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden. Ondanks het feit dat de brief zou zijn opgesteld door het hoofd van de antiterreurcel van ISOF, Fadil Al Barwari, bevat de brief zeer onofficiële verwoordingen en uitspraken. Zo wordt er geschreven dat u moet worden aangehouden en dat Al Hashd Al Shaabi hierbij mag helpen, aangevuld met de woorden 'doe maar het nodige hiervoor' (zie vertaling in gehoorverslag, p. 13). Kortom, aan de authenticiteit van deze brief kan geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers zeer merkwaardig dat Al Hashd Al Shaabi hierbij rechtstreeks betrokken zou worden en dat verder alle officiële informatie ontbreekt. Er wordt immers niets geschreven over de termijn waarbinnen u zich zou moeten aanmelden, noch over de datum dat u uw diensten hebt verlaten of de eventuele straf die u riskeert. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u het risico loopt te worden aangehouden in geval van terugkeer naar Irak. Indien er daadwerkelijk een officieel aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd op uw naam, zou er kunnen worden verwacht dat u meer gedetailleerde informatie hebt over hetgeen u te wachten staat. Het feit dat u zelf verklaart dat u mogelijks in de gevangenis zult belanden en mogelijks zou moeten terugkeren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34), wijst er eveneens op dat u er geenszins zeker van bent dat u gevolgen zult ondervinden omdat u uw werk hebt verlaten. U hebt dan ook op geen enkele manier aangetoond om welke reden en door wie dan ook te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Irak.

Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Tot slot zijn er geen redenen om aan te nemen dat u als soenniet niet naar Nassiriyah kunt terugkeren. Hoewel u zelf geen vrees voor vervolging omwille van uw geloofsovertuiging inroept, roept uw broer A.(...), die zich in hetzelfde schuitje bevindt, deze vrees wel in (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 8-9). Het is echter zeer merkwaardig dat uitgerekend uw broer A.(...) die van 2007 tot 2012 in Europa verbleef en slechts voor 1,5 jaar is teruggekeerd naar Irak, deze vrees inroept, terwijl u, die uw hele leven in Irak heeft gewoond, deze vrees niet inroept. Hoewel u verklaart dat er in uw wijk in Nassiriyah niet veel soennieten wonen, zou dat volgens u niet voor problemen zorgen. U voegt daar zelfs aan toe dat heel uw leven daar was en dat soennieten en sjiieten daar met elkaar trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Nergens uit uw verklaringen is bijgevolg gebleken dat u, louter en alleen omdat u soenniet bent, een risico loopt op vervolging in Nassiriyah. Wat betreft de verklaringen van uw broer A.(...), kan er verder worden opgemerkt dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan het feit dat jullie soennieten zouden zijn. Allereerst is het zeer eigenaardig dat volgens uw broer A.(...), uw overleden

familieleden begraven zijn in Najaf. Najaf is echter dé plaats waar sjiieten begraven worden. Uw broer slaagt er niet in te verduidelijken hoe het komt dat zijn familieleden daar begraven zijn, maar kan ook niet zeggen waar soennitische begraafplaatsen zich dan wel bevinden (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 10). Wanneer A.(...) verklaart dat de oproeping tot bidden anders is voor sjiieten dan voor soennieten en hem vervolgens gevraagd wordt om verder uit te leggen wat hij bedoelt, slaagt hij er enkel in te vertellen hoe de oproeping voor sjiieten verloopt. Hij voegt daar nog aan toe dat die oproeping beledigend is voor soennieten omdat soennieten niet 'zoiets zeggen over A.(...)'. Waarom die uitspraken beledigend zijn voor soennieten, kan hij echter niet verduidelijken (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 8). Het is echter zeer eigenaardig dat uw broer A.(...) hierover spreekt vanuit een sjiitisch perspectief en er niet in slaagt dit te verduidelijken. Wanneer uw broer A.(...) bovendien gevraagd wordt of zijn familie problemen heeft gehad omdat zij soenniet zijn, kan hij geen enkel concreet voorbeeld aanhalen. Hij houdt het bij de vage verwoordingen: 'na de oorlog hoorden wij slechte woorden van hen, het zijn soennieten, wahabieten' (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 9). Zelfs indien bepaalde mensen dergelijke uitspraken zouden hebben gedaan, dan nog kan er niet gesproken worden van vervolging. Indien uw familie het als soenniet daadwerkelijk moeilijk zou hebben gehad in Nassiriyah, zou uw familie bovendien niet over zoveel eigendommen beschikken in de stad. Uw familie was immers eigenaar van een sportzaal, verschillende groentewinkels, een slagerij en twee huizen. Deze zaken zouden nog steeds in het bezit zijn van uw vader (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 13). Het feit dat uw broer A.(...) zich na zijn terugkeer in november 2012 probleemloos kon bezighouden met de aan- en verkoop van vastgoed, wijst er evenmin op dat hij als soenniet vervolgd zou worden. Gelet op het feit dat u aangeeft dat u als soenniet uw hele leven daar hebt gewoond en geen concrete problemen aanhaalt omwille van uw religieuze strekking, lijkt het er niet op dat u en/of uw familie louter en alleen omwille van hun religieuze strekking een risico lopen op vervolging.

Bijkomend dient erop gewezen te worden dat u, noch uw broer, concrete redenen aanhalen waardoor de rest van uw familie Nassiriyah verlaten zou hebben. Toen u gehoord werd op het CGVS, was uw broer nog werkzaam als politieagent in Nassiriyah en woonden ook uw ouders, jongste zus en andere broer in Nassiriyah (gehoorverslag CGVS, p. 14). Sinds uw aankomst in België zou enkel uw broer S.(...) vertrokken zijn uit Irak en in Zweden asiel hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Intussen zou iedereen in Turkije of Europa zijn (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 10). Volgens uw broer Ali waren uw broers Y.(...), A.(...) en S.(...) bovendien al 3 maanden geleden aangekomen in Zweden op het moment dat hij gehoord werd op het CGVS op 5 november 2015 (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 16). Het is dan ook zeer eigenaardig dat Youssef en A.(...) volgens u tijdens uw gehoor op het CGVS op 4 september 2015 nog in Irak waren. Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat uw broer S.(...) of andere familieleden om welke reden dan ook met problemen geconfronteerd werden waardoor zij genoodzaakt waren om Irak te verlaten. Ondanks het feit dat u het vertrek van S.(...) linkt aan uw werk en dat van uw broer A.(...), kunt u geen concrete vervolgingsfeiten aanhalen. U verklaart kort en bondig dat mensen zeggen dat u en uw broer met de Amerikanen werken en dat jullie geen goede mensen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het loutere feit dat mensen dit gezegd hebben, kan geenszins als een daad van vervolging worden beschouwd. Het is uw broer A.(...) die vertelt over hun vertrek tijdens zijn gehoor amper 2 maanden na uw gehoor op het CGVS. Ook hij lijkt niet op de hoogte te zijn van een concrete vluchtaanleiding (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 10-11). Uiteindelijk verklaart uw broer A.(...) dat mannen gekleed in het zwart naar uw woning kwamen en naar uw broer A.(...) vroegen. Hij denkt dat het in augustus 2014 gebeurde en denkt dat het 1 keer gebeurde (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 11). Aangezien u over deze gebeurtenis helemaal niets hebt verteld, kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

(...)

Ook uw broer A.(...) N.(...) M.(...) M.(...)(OV 8.083.700) werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Met de enkele bewering dat uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage blijkt dat de door hem aangehaalde artikelen van het EVRM in Irak geschonden zijn ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de bevolking in het algemeen, hierbij verwijzend naar de terreurakten door IS en andere extremistische milities kan verzoeker geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen. Hetzelfde geldt voor zijn theoretische betoog omtrent het onderzoek van de asielaanvraag in hoofde van de verwerende partij. Dit volstaat immers niet om

aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot internationale bescherming wegens het verlaten van zijn militaire plichten voert verzoeker aan dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op zijn weigering terug in dienst te gaan binnen zijn eenheid gevestigd te al-Anbar. Verzoeker licht dit verder als volgt toe:

“Dat verzoeker zich verzet tegen de aanwezigheid van milities binnen het leger en hun controle over het leger;

Dat verzoeker zich tevens verzet tegen de steun van de Iraakse regering m.b.t tot de aanwezigheid van de milities binnen het leger;

Dat omwille de aanwezigheid en de invloed van de milities binnen het leger is verzoeker uiterst angst geworden, zijn militaire plichten in Irak te vervullen;

Dat verzoeker verklaarde gedurende het interview dat de bevelen niet meer gegeven werden volgens de militaire hiërarchie en volgens de beginselen en plichten eigen aan het leger, maar wel door de leden van de extremistische milities;

Dat verzoeker zulke situatie niet kon aanvaarden;

Dat verzoeker zich verzet tegen deze officieuze leiding en organisatie van het Iraakse leger,

Dat verzoeker zich des te meer verzet tegen de situatie dat de gegeven bevelen, volgens hem, een schending vormen van de elementaire regels van menselijk gedrag;

Dat omwille de invloed en betrokkenheid van de extremistische milities in het Iraakse leger, verzoeker afstand heeft genomen met zijn plichten als militaire;

Dat het in deze omstandigheden is dat verzoeker uit Irak is gevlucht, alhoewel er van hem verwacht was, conform zijn militaire plichten, om na zijn verlof terug te keren naar zijn post;

Dat een terugkeer in Al Anbar, na de afschuwelijkheden dat verzoeker daar heeft vastgesteld, voor hem onvoorstelbaar was;

Dat hij dan, tegen de orde van het leger, heeft besloten het land te verlaten;”.

Verder verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet vermeldt van waar of welke bron ze de voorwaarden opgesomd in de bestreden beslissing haalt, waardoor hij niet in staat is de wettigheid van de redenering en motivatie hieromtrent na te gaan; dat dit een schending vormt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Verzoeker verwijst in dit kader nog naar artikel 6 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker betwist de bewering dat hij geen gegronde gewetensbezwaren heeft die aanleiding hebben gegeven tot zijn desertie. Verzoeker licht dit als volgt toe:

“Dat de aanwezigheid van de vele milities in Al Anbar en binnen de legerdiensten een gegronde reden van onoverkomelijk gewetensbezwaren is;

Dat verwerende partij niet betwist dat de milities binnen het leger aanwezig zijn en ze het leger en de militairen zowel leiden als beïnvloeden;

Dat het dus, ten onrecht is dat verwerende partij beweert dat verzoeker niet van de internationale bescherming wegens desertie kan genieten omwille, enerzijds onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen over het leger zoals deze huidig geleidt word in Irak, en, ten tweede een gegronde vrees voor”.

vervolging door de veel aanwezige milities heeft, of allermist een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan door artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van de EU-Handvest wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst (art 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet) of ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in Irak omwille het gewapend conflict die er heerst (artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet);

Dat de onoverkomelijk gewetensbezwaren dat verzoeker ontworpen heeft tegen het Iraakse leger des te meer plausibel en aannemelijk zijn dat verzoeker vrijwillig het leger is binnen getreden in 2007;

Dat zijn opstand ontstond één maal hij in Al Anbar door had op welke wijze het leger geleid ;

Dat hij na zijn aankomst in Al Anbar de afschuwelijke situatie die er heerst, door had, en de beslissing had genomen om zodra hij ervan de mogelijkheid had, te vluchten;

Dat verwerende partij, in huidig geval, niet uit verzoekers militaire beroeps carrière enig argument kan halen die eraan zou wijzen dat hij geen deserteur is;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaart dat zijn verzet, en dus zijn gewetensbezwaar tegen het leger ontstond toen hij in Al Anbar aangekomen is;”.

Daarnaast beweert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe voorwaarde toevoegt aan de erkenning van een internationale beschermingsstatus omwille van desertie, omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toevoegt dat een “gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging” naar voren zou moeten brengen om zijn desertie aannemelijk te maken, terwijl er opnieuw geen enkele referentie wordt gegeven omtrent deze voorwaarde. Dat als het toekennen van een internationale bescherming bepaald is op het bestaan van een gewetensbezwaren op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker hierover had moeten ondervragen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hierover echter geen vragen gesteld aan verzoeker, of tenminste geen grondig onderzoek hieromtrent heeft geleid gedurende het interview. Dat de bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens dewelke verzoeker geen gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of ander diepgewortelde overtuigingen heeft, zouden deze in rechten gerechtvaardigd zijn *quod non*, een louter subjectieve appreciatie is.

De Raad wijst er vooreerst op dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 167-174).

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift op zeer algemene wijze dat hij zich verzet tegen de aanwezigheid van milities binnen het leger en hun controle over het leger en dat hij omwille van de aanwezigheid en de invloed van de milities binnen het leger uiterst bang is zijn militaire plichten in Irak te vervullen, maar gaat niet in op de concrete en omstandige motivering in de bestreden beslissing dat hij geen overtuigende elementen heeft aangehaald om omwille van de reeds aangehaalde redenen nood te hebben aan internationale bescherming:

“Als reden voor uw desertie haalt u aan dat meer dan 100 anderen gestopt zijn en naar het buitenland zijn gevlucht en dat u niet minder bent dan hen of uw broer A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 30). In 2009 zou u ook hebben overwogen om te stoppen met uw werk om naar Europa te komen. U verklaart in dit verband dat u uw werk niet moeilijk of vervelend vond, maar dat het uw hoop en droom was om naar Europa te komen. U zou niet vertrokken zijn omdat smokkelaars gigantische bedragen vragen. Toen u in het verleden thuis had aangekondigd dat u zou stoppen, zou uw vader zich hiertegen verzet hebben

omdat u de familie een inkomen garandeerde (gehoorverslag CGVS, p. 32). In augustus 2014 zou u zonder enige concrete aanleiding de beslissing hebben genomen om niet meer terug te keren naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 34). Ondanks het feit dat u 5 tot 6 maanden in Anbar gevochten zou hebben en verschillende keren met verlof kon gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9), nam u uiteindelijk in augustus 2014 zonder concrete aanleiding de beslissing om te stoppen. Nadat uw broer A.(...) gewond geraakte in april 2014 zou dit u niet belet hebben terug te keren naar uw werk. U zou toen immers verlof hebben gekregen maar nadien toch zijn teruggekeerd naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Ook op dat moment zou u reeds aan de zijde van milities hebben gevochten tegen IS. Het is bovendien zeer eigenaardig dat u verklaart dat u verlof had gekregen naar aanleiding van de verwondingen van uw broer en dat u zelfs 3 dagen vroeger mocht stoppen dan voorzien (gehoorverslag CGVS, p. 8), maar dat uw broer verklaart dat u zelfs een maand later nog geen verlof had gekregen (gehoorverslag CGVS broer, 5.11.2015, p. 26). Het loutere feit dat ook milities worden aangemoedigd en ondersteund door de Iraakse autoriteiten om tegen IS te vechten en dat u bijgevolg aan hun zijde hebt gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 21-22), kan niet worden beschouwd als reden om u het vluchtelingenstatuut toe te kennen.”.

Verzoekers stelling dat de aanwezigheid van de vele milities in Al-Anbar en binnen de legerdiensten een gegronde reden van onoverkomelijke gewetensbezwaren (in zijn hoofde) is blijkt hier dan ook allerminst uit. Waar hij thans aangeeft dat de gegeven bevelen volgens hem een schending vormen van de elementaire regels van menselijk gedrag is slechts een *post factum* verklaring die dan ook geen afbreuk kan doen aan wat voorafgaat.

Waar verzoeker stelt dat zijn verzet en zijn gewetensbezwaar tegen het leger ontstond toen hij in al-Anbar is aangekomen en dat het gegeven dat hij beroepsmilitair is dan ook geen geldig argument is, wordt er op gewezen dat ondanks het feit dat verzoeker 5 tot 6 maanden in Anbar gevochten zou hebben en verschillende keren met verlof kon gaan (stuk 7, gehoorverslag, p. 9) hij uiteindelijk pas in augustus 2014 en dan nog zonder concrete aanleiding de beslissing nam om te stoppen. Nadat zijn broer A. gewond geraakte in april 2014 zou dit verzoeker niet belet hebben terug te keren naar zijn werk. Hij zou toen immers verlof hebben gekregen maar nadien toch zijn teruggekeerd naar zijn werk (stuk 7, gehoorverslag, p. 8-9), terwijl hij ook op dat moment reeds aan de zijde van milities zou hebben gevochten tegen IS (stuk 7, gehoorverslag, p. 21, 22).

Verzoekers stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem geen vragen heeft gesteld met betrekking tot het bestaan van gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of andere diepgewortelde overtuigingen of tenminste geen grondig onderzoek hieromtrent heeft gesteld, kan evenmin overtuigen. Uit het verslag van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt trouwens dat er wel degelijk grondig werd gepeild naar de redenen van verzoeker om het leger te verlaten, en naar zijn houding tegenover het leger en de taken die hij in het leger moest uitvoeren en dat hieruit allerminst onoverkomelijke gewetensbezwaren blijken. Zo werd verzoeker gevraagd waarom hij na het vertrek van zijn broer M. begon te werken in dezelfde job als dat de reden was van zijn vertrek, waarop verzoeker aangaf dat hij die speciale eenheid zeer tof vindt en het loon zeer hoog was. Voorts werd hem gevraagd of zijn diensten ooit opdrachten hebben geweigerd of dat hij persoonlijk dit ooit gedaan heeft. Verzoeker antwoordde toen *“Wij hebben een gezegde. Een soldaat is een slaaf en hij moet doen wat hem wordt gevraagd. Bij ons doen wij wat zij ons zeggen en vragen wij niet waarom en wat de reden is.”* Verder werd hem gevraagd naar wat hij het moeilijkste vond aan zijn job en wat hij de moeilijkste opdracht vond die hij heeft moeten uitvoeren.

Op deze laatste vraag antwoordde verzoeker dat niets moeilijk is voor hem en dat elke opdracht die hij moest uitvoeren in zijn hoofd zat: ofwel keerde hij veilig terug naar de kazerne, ofwel zal hij in stukken terugkeren. Daarnaast stelde verzoeker dat hij zich trots voelde op zichzelf als hij zijn doel kan bereiken en pakt wat hij moet pakken. Op de vraag wat hij met dit laatste bedoelde gaf hij aan *“Voor ons is het geen probleem als het juist of niet juist is, maar ons doel is een doel, terecht of niet, dat is niet onze zaak.”* Op de vraag wat hij hier dan juist mee bedoelde en of er zaken zijn die niet terecht gebeurden, vertelde verzoeker *“Ik herhaal, ik ben gewoon soldaat en ik doe wat zij mij vragen. Ik kreeg een opdracht met anderen om een opdracht uit te voeren, het was niet mijn bevel. Bijvoorbeeld, soms pakken wij iemand levend en na een jaar of twee blijkt dat hij eigenlijk niets verkeerd heeft gedaan.”* (stuk 7, gehoorverslag, p. 15-17). Verder in het gehoor verklaarde verzoeker, op de vraag wat hij vond van het feit dat mensen die zij moesten arresteren werden gemarteld, *“Ik ben een soldaat, ik ben een slaaf. 3 kwart van wat ze doen in Irak is fout.”* (stuk 7, gehoorverslag, p. 26-27). Voorts werd er bij verzoeker gepeild of hij ooit dingen tegen zijn zin heeft moeten doen, waarop hij aangaf dat hij het niet vond kunnen om te schieten op lege woningen en elektrische apparaten, waardoor die kapot gaan. Verzoeker ontkende verder van iets spijt te hebben maar dat het enige waarvan hij spijt heeft is dat hij

zo lang heeft gewerkt voor Irak, omdat op het einde die milities kwamen en de macht overnamen van hen (stuk 7, gehoorverslag, p. 27-28). Er werd hem tevens gevraagd wat er concreet voor heeft gezorgd dat hij is gestopt op zijn werk. Verzoeker verwees toen naar zijn eer en het feit dat hij niet wil sterven in Irak. Verder verwees hij naar de vrijheid in het westen, gaf hij aan moe te worden en het vertrek van zijn broer A. en de vele anderen die zijn gestopt en naar het buitenland zijn gegaan (stuk 7, gehoorverslag, p. 29-30). Tot slot werd verzoeker nog gevraagd of hij er ooit eerder aan had gedacht om te stoppen met zijn werk, waarop hij aangaf dat hij dit wou in 2009 om naar Europa te komen maar dat het er niet om ging dat zijn werk moeilijk of vervelend is (stuk 7, gehoorverslag, p. 32).

Verzoeker gaf tijdens het gehoor aldus nergens aan dat hij omwille van gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of andere diepgewortelde overtuigingen is gestopt met zijn werk in het leger.

Gelet op voorgaande vaststellingen kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat er in verzoekers hoofde geen sprake is ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van een godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn desertie voorschrijven. Dat de aanwezigheid van de vele milities in Al-Anbar en binnen de legerdienst een gegronde reden van onoverkomelijk gewetensbezwaren in verzoekers hoofde is, blijkt hier evenmin uit.

Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat niet aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen van verzoeker afwijst op basis van een louter subjectieve interpretatie.

Verzoeker gaat trouwens volledig voorbij aan de nochtans omstandige motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker onder punt 14 tot en met 18 in onderhavig verzoekschrift ingaat op de mogelijke toepassing van artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet op hem, wijst de Raad erop dat het niet aan de orde is om te motiveren waarom verzoeker zou kunnen worden uitgesloten, aangezien verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt overigens ook opgenomen dat hier om deze reden niet verder op wordt ingegaan. De Raad neemt dit motief niet over en gaat dan ook niet in op de kritiek op dit motief in het verzoekschrift.

De louter algemene en theoretische bespreking van artikel 9, punt 2, e) van de Asielkwalificatierichtlijn 2011/95/EU en de verschillende vormen van gewetensbezwaren, kan op zich geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen.

In de mate verzoeker verwijst naar artikel 6 van het EVRM, recht op eerlijk proces, wijst de Raad erop dat uit artikel 6, §1 van het EVRM, blijkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en voornoemd artikel enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag.

In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Iraq, The Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar (Nassiriyah) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie en de door het Commissariaat-generaal bij haar nota van 22 maart 2016 gevoegde informatie (COI Focus Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak van 24 december 2015), hetgeen een update is van de informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna, thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die aantoont dat voormelde informatie niet correct noch actueel zou zijn.

Waar verzoeker aangeeft dat door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden wordt verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op

situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïmponeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM,

daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM.

Waar verzoeker verwijst naar de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) *When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (...)*". Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient te worden gewezen op het feit dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Irak een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zal opleveren.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF